

Roze sokken

Door: Annemieke Hoogland

"Alessia keek onder haar bed. Er was helemaal geen monster. Laat staan een groot sokkenmonster." Laura haalde opgelucht adem, ze had dit verhaal al wel dertig keer gehoord, maar toch vond ze het iedere keer weer spannend. "Het kleine meisje kroop terug onder de dekens. Het was een droom. Een nare droom. Dat moest wel. Het bange gevoel bleef nog een beetje hangen in Alessia's buik, maar het was niet meer genoeg om haar wakker te houden. Al snel was ze verzonken in een diepe slaap en droomde ze over een prinses met roze sokken." De moeder van Laura klapte het boek dicht. "En dat is ook wat jij gaat doen prinses. Dromen over roze sokken." Laura kreeg nog een dikke zoen en daarna liep haar moeder de kamer uit. "Papa komt als hij thuis is nog wel even bij je kijken", fluisterde ze terwijl ze de deur achter zich sloot.

Daar lag Laura dan. In bed. Haar ogen nog wijd open. Ze wilde niet slapen. En al helemaal niet dromen over roze sokken. Ze dacht aan die middag op het schoolplein. Aan Gianna, een meisje uit haar klas. De jongens waren niet bij haar weg te slaan. En alle meisjes wilden haar zijn. Laura ook, maar dat had een speciale reden. Gianna kon namelijk iets. En misschien nog wel belangrijker: Gianna mocht iets.

Want wat zou Laura graag bellen willen blazen van kauwgom. Van die grote roze bellen. Maar haar moeder verbood haar om op van die 'vieze, roze, zoete troep' te kauwen. Hartstikke ordinair dat geknaag, riep haar moeder dan tot groot verdriet van Laura. Ze zou niets liever doen dan een bel in haar gezicht laten knappen, zodat ze de kauwgomresten van haar gezicht moest schrapen. Een keer had ze het geprobeerd. Bij thuiskomst rook haar moeder het meteen. Daarbij was er een stukje roze gom in haar pony terecht gekomen. Dus ze deed het niet meer.

Ineens stond Laura weer op het schoolplein. Gianna was nergens te bekennen en tot haar verbazing stonden de meeste van haar klasgenoten om haar heen. Ze rook iets zoets. Laura keek om zich heen om vast te stellen waar de geur vandaan kwam, maar ze kon het niet ontdekken. Plots werd ze zich ook bewust van de aardbeismaak in haar mond. En ze kauwde. Ze kauwde! Die ontdekking maakte Laura zo blij.

"Blazen, blazen, blazen", joelden de kinderen om haar heen. Dat kan ik helemaal niet, dacht ze verschrikt. "Nog zo een als net", riep haar buurjongetje Lorenzo. Die opmerking gaf Laura al iets meer zelfvertrouwen. Voorzichtig rekte ze het stukje kauwgom een beetje uit in haar mond. Ze plaatste het rond haar tong, opende haar mond een beetje en begon te blazen. Eerst heel zachtjes, maar toen ze zag dat er langzaam een bolling ontstond blies ze met meer kracht.

In een ooghoek zag ze haar juffrouw het schoolplein oplopen. Dat was niet de bedoeling, die zou het vast aan haar moeder vertellen. Laura rende snel het schoolplein af, de kauwgombel groeide nog steeds. De kinderen bleven haar volgen. Laura wist niet wat ze zag. Ze gingen niet op zoek naar Gianna, maar liepen achter haar aan.

Stiekem voelde ze zich wel een beetje stoer. De kinderen keken vol bewondering naar de steeds groter wordende lichtroze kauwgombel. Laura bleef blazen. Ze had het gevoel dat ze niet meer kon stoppen. De bel werd groter dan haar hoofd en zelfs groter dan het waterhoofd van Lorenzo. Het enthousiasme van haar klasgenootjes werd langzaam iets minder. "Stop maar Laura, hij is wel groot genoeg", riepen er een paar.

Maar Laura blies door. Ze kon niet meer stoppen. En ze wilde ook niet meer stoppen. Laura had zich nog nooit zo goed gevoeld. Dus bleef ze blazen. Als ze dat niet deed zouden de kinderen vast niet meer naar haar om kijken. Inmiddels was de bel al bijna net zo groot als Laura zelf. Ze liep door de smalle straatjes van de stad. De kinderen liepen nog steeds achter haar. Het 'blazen-blazen'gejoel was echter verstomd en had plaats gemaakt voor 'stoppen-stoppen'. Sommige kinderen trokken aan haar arm. "Laura, stop nou. De bel wordt veel te groot." Ze sloot haar ogen en bleef blazen.

Het trekken aan haar arm werd steeds harder, maar het roepen van haar naam leek juist zachter te worden. "Laura, Laura, Laura", het klonk bijna als gefluister. Ze deed haar ogen open en ineens stond ze niet meer in het smalle straatje. De kauwgombal was verdwenen en de kinderen ook. Ze lag weer in haar bed. Haar vader zat op de rand

"Dag prinses. Had je een mooie droom?", vroeg hij. Laura haalde haar schouders op, wreef de slaap uit haar ogen en gaf haar vader een knuffel. "Ik ben blij dat ik eindelijk weer thuis ben" sprak hij terwijl hij haar een klein cadeautje overhandigde. Laura ontdeed het pakje van papier en voelde een kleine teleurstelling toen ze de inhoud zag: roze sokken.